

[Hastrup.]

rende denne afgift allerede nu giver grund til at foreslå den ophævet?"

Dækningsafgiften medfører en betydelig forskelsbehandling, der kan virke skadelig for mange mindre butiksdrivende, som i forvejen har vanskelige forhold på grund af merværdiafgift og huslejestigninger. Er der f. eks. i en ejendom en enkelt stor, pæn forretning og i øvrigt kun beboelse, svares ingen afgift, men findes i naboejendommen 8-10 butikker af mindre størrelse og et par kontorer på 1. sal, vil disse erhvervslejemål skulle betale dækningsafgift. Jeg finder i det hele taget, at erfaringerne med dækningsafgiften ud fra mange synspunkter er så dårlige, at der allerede nu er grundlag for, at loven tages op til revision med henblik på en afskaffelse af denne afgift.

Indenrigsminister *Hans Hækkerups* svar (21. juni 1967):

Det stillede spørgsmål giver mig anledning til at udtale følgende:

Baggrunden for den i 1961 indførte dækningsafgift til kommunerne af forretnings- ejendomme var fikseringen og afviklingen af den kommunale ejendomsskyld, der medførte, at kommunerne ikke gennem påligning af nye bygningskatter kunne skaffe sig fornøden dækning for de udgifter, som erhvervs ejendommene medfører for kommunerne. Da afgiften viste sig utilstrækkelig, blev overgrænsen for promillens størrelse ved lov nr. 85 af 18. marts 1967 ændret fra 5 til 10, samtidig med at der blev åbnet adgang til at inddrage flere ejendomme under afgiftspligten, idet dækningsafgift vil kunne pålignes, når den del af bygningsværdien, der anvendes i forretningsøjemed, udgør mere end 25 pct. af hele ejendommens bygningsværdi, den såkaldte forskelsværdi. Hidtil havde det været en forudsætning for dækningsafgiftspligt, at mindst halvdelen af forskelsværdien anvendtes til forretningsformål.

Hvad enten en kommune fastsætter den omhandlede grænse til 25 pct. eller 50 pct., vil der i praksis opstå det, hr. Hastrup kalder forskelsbehandling, idet visse ejendomme vil blive pålignet dækningsafgift, fordi forretningsandelen overskrider den fastsatte grænse, medens andre ejendomme vil blive fri-

taget for at svare afgiften, fordi deres forretningsandel ikke kommer op på den fastsatte procentgrænse.

Skulle man helt undgå dette forhold, måtte man ændre reglerne, således at kommunerne i givet fald får pligt til at opkræve dækningsafgift af enhver ejendom, hvor der findes forretningslokaler, selv om disse udgør en forsvindende del af den samlede forskelsværdi. De administrative besværligheder ved en sådan ordning vil imidlertid næppe stå i et rimeligt forhold til det provenu, der herved vil indkomme, og jeg tror derfor, at vi vil stå os ved at fastholde reglen om, at en ejendom skal have et vist mindstemål af erhvervsbenyttelse, før der kan blive tale om påligning af dækningsafgift.

For så vidt der spørges, om dækningsafgiften ikke helt bør ophæves, skal jeg udtale, at motiveringen for ændringsloven af 18. marts 1967 var, at det med de stigende udgifter til veje, trafik, brandvæsen m. v. havde vist sig vanskeligt for kommunerne at skaffe sig den fornødne indtægt gennem den allerede bestående dækningsafgift. En ophævelse af dækningsafgiften vil betyde, at de udgifter, der vedrører erhvervs ejendommene, må dækkes gennem en generel forøgelse af den kommunale beskatning, hvilket jeg for mit vedkommende vil være meget betænkelig ved.

Lad mig tilføje, at det jo er overladt til den enkelte kommunalbestyrelses afgørelse, om der overhovedet skal opkræves dækningsafgift i kommunen, med hvilken promille den skal opkræves, idet overgrænsen dog som nævnt udgør 10, og om der alene skal opkræves dækningsafgift af ejendomme, hvis forretningsandel overstiger 50 pct. af hele ejendommens forskelsværdi, eller om kredsen af de afgiftspligtige ejendomme skal afgrænses således, at alle ejendomme med blot 25 pct.s forretningsbenyttelse skal medtages. Det er ikke min erfaring, at dette system har givet anledning til berettiget kritik.

Af *Helge Nielsen* til boligministeren (21. juni 1967):

„Finder ministeren, at bestemmelserne i saneringsloven af 1959 om ejerlavs- sanering bør ophæves under hensyn til den ringe betydning, de har haft, og til, at de har virket forsinkende på saneringsgennemførelsen, idet kommunerne efter